

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบข้อบัญญัติตำบลขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเพิ่ม
เรื่อง การควบคุมการฆ่าและจำหน่ายเนื้อสัตว์

พ.ศ.2551

หลักการ

ให้มีข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเพิ่ม ว่าด้วยการควบคุมการฆ่าและจำหน่ายเนื้อสัตว์

เหตุผล

ด้วยพระราชบัญญัติการควบคุมการฆ่าและจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. 2535 มาตรา 11 ได้กำหนดให้ท้องถิ่นมีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขการควบคุมการฆ่าและจำหน่ายเนื้อสัตว์ ประกอบกับมาตรา 71 แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2537 จึงจำเป็นต้องตราข้อบังคับนี้ขึ้น

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเพิ่ม
เรื่อง การควบคุมการฆ่าและจำหน่ายเนื้อสัตว์
พ.ศ. 2551

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 71 แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2537 (และแก้ไขเพิ่มเติมจนถึง พ.ศ. 2542) ประกอบกับมาตรา 11 พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. 2535 องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเพิ่ม ออกข้อบัญญัติไว้โดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเพิ่ม และนายอำเภอผาขาว ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ข้อบัญญัติตำบลนี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติตำบลบ้านเพิ่ม” เรื่อง การควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. 2551”

ข้อ 2 ให้ใช้ข้อบัญญัติตำบลนี้ ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเพิ่ม เมื่อได้ประกาศโดยเปิดเผย ณ ที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเพิ่ม แล้ว 15 วัน

ข้อ 3 ข้อบัญญัติตำบลนี้

"สัตว์" หมายความว่า สัตว์ที่มีไข่สัตว์ป่า และหมายความเฉพาะ โค กระบือ แพะ แกะ สุกร และสัตว์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

"เนื้อสัตว์" หมายความว่า เนื้อหรือส่วนอื่นของสัตว์ที่ตายแล้ว ซึ่งมิได้ปรุงแต่งให้เป็นอาหารหรือมิได้ปรุงแต่งเพื่อให้คงอยู่ไม่เปื่อยเน่า ทั้งนี้ ไม่ว่าจะอยู่ในร่างแห่งสัตว์นั้นหรือชำแหละแล้ว

"โรงพักสัตว์" หมายความว่า สถานที่พักสัตว์หรือกักสัตว์ก่อน ทำการฆ่า

"โรงฆ่าสัตว์" หมายความว่า สถานที่ที่กำหนดให้ทำการฆ่าสัตว์ ตามพระราชบัญญัตินี้

"คณะกรรมการ" หมายความว่า คณะกรรมการควบคุมการฆ่าสัตว์ และจำหน่ายเนื้อสัตว์

"พนักงานตรวจโรคสัตว์" หมายความว่า สัตวแพทย์หรือบุคคลอื่น ผู้ซึ่งอธิบดีหรือราชการส่วนท้องถิ่นแต่งตั้งให้มีอำนาจหน้าที่ตรวจ โรคซึ่งมีในสัตว์หรือเนื้อสัตว์

"พนักงานเจ้าหน้าที่" หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรี อธิบดี หรือราชการ ส่วนท้องถิ่นแต่งตั้งให้ปฏิบัติกรตามข้อบัญญัตินี้

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเพิ่ม

ข้อ 4 ผู้ใดมีความประสงค์จะตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ ให้ขอรับใบอนุญาตจากองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเพิ่ม ตามหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง คำขอรับใบอนุญาตให้เป็นไปตามแบบที่กระทรวงมหาดไทยประกาศ กำหนดในราชกิจจานุเบกษา

ข้อ 5 ผู้รับใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ ต้องแสดงใบอนุญาตไว้ ณ ที่เปิดเผยและเห็นได้ง่ายในโรงฆ่าสัตว์และ โรงพักสัตว์ของตน

ข้อ 6 ในกรณีใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการ ฆ่าสัตว์ สูญหาย บุกสลาย หรือถูกทำลาย ให้ผู้รับใบอนุญาตตั้งโรง ฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ ยื่นคำขอรับใบแทนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ทราบการสูญหาย บุกสลาย หรือถูกทำลาย

ข้อ 7 ผู้ใดมีความประสงค์จะฆ่าสัตว์ให้แจ้งจำนวนสัตว์ที่จะฆ่า วันและเวลาที่จะดำเนินการฆ่าสัตว์ และชื่อของโรงฆ่าสัตว์ตามแบบที่ กระทรวงมหาดไทยประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษาต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ และเสียอากรการฆ่าสัตว์ตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในกรณีเป็นโรงฆ่าสัตว์ของราชการส่วนท้องถิ่นหรือหน่วยราชการอื่นใดที่ได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี ให้เสียค่าธรรมเนียมโรงฆ่าสัตว์และ ค่าธรรมเนียมโรงพักสัตว์ตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวงด้วย

เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับแจ้งตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกหลักฐานการรับแจ้งเป็นหนังสือให้แก่ผู้ที่ประสงค์จะฆ่าสัตว์ โดยกำหนดวันและเวลาในการฆ่าสัตว์ดังกล่าวตามแบบที่กระทรวง มหาดไทยประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา

ข้อ 8 ในกรณีต่อไปนี้ จะฆ่าสัตว์นอกโรงฆ่าสัตว์ได้แต่ต้องปฏิบัติ ตามข้อกำหนดในกฎกระทรวง

- (1) การฆ่าสัตว์ซึ่งต้องฆ่า ณ ที่ใดที่หนึ่งโดยเฉพาะ ตามพิธีกรรมใน ทางศาสนา
- (2) การฆ่าสัตว์ในท้องที่ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแห่งท้องที่นั้นประกาศ เป็นครั้งคราวว่าเป็นท้องที่กักตาร และจำเป็นต้องฆ่าสัตว์ในท้องที่นั้น
- (3) การฆ่าสัตว์ในกรณีที่มีเหตุสมควรเป็นพิเศษ

ข้อ 9 ในกรณีที่พนักงานตรวจโรคสัตว์มีเหตุควรสงสัยว่าสัตว์ ที่จะฆ่า่นั้นเป็นโรคระบาด หรือเป็นโรคหรือมีลักษณะตามที่กำหนด ในกฎกระทรวงว่าไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์เช่นนั้นเป็นอาหาร ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งงดการฆ่าสัตว์และแยกสัตว์นั้นไว้เพื่อ ตรวจพิสูจน์ได้

ภายหลังที่ได้ทำการตรวจพิสูจน์แล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่อาจมีคำสั่ง ให้ดำเนินการฆ่าสัตว์นั้นได้ ในกรณีที่ปรากฏว่าสัตว์ที่จะฆ่า่นั้นเป็น โรคระบาดหรือเป็นโรคหรือมีลักษณะตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ว่าไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์เช่นนั้นเป็นอาหาร ให้พนักงาน เจ้าหน้าที่คืนเงินอากรและค่าธรรมเนียมสำหรับโรงฆ่าสัตว์ให้แก่ผู้ ที่ ประสงค์จะฆ่าสัตว์นั้น

ข้อ 10 ห้ามมิให้ผู้ใดจำหน่ายหรือมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งเนื้อสัตว์ ที่ถูกฆ่าโดยมิได้มีการแจ้งตามข้อ 7 วรรคหนึ่ง

ข้อ 11 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตาม ข้อบัญญัตินี้มีความผิดตามพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์ และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. 2535

ข้อ 12 ให้นายกองคการบริหารส่วนตำบลบ้านเพิ่ม เป็นผู้รักษารให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกระเปียบ ประกาศ หรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้

ประกาศ ณ วันที่ 19 มี.ค. 2552

(ลงชื่อ)

(นายเจษฎาพงศ์ สุวรรณรัตน์อังคณานุรักษ์)

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเพิ่ม

เห็นชอบ

(ลงชื่อ) /

(นายปิ่นญา วงศ์ศรีแก้ว)
(นายอำเภอฝาง)

อัตราอากรและค่าธรรมเนียม

1. อากรการฆ่าสัตว์

โค	ตัวละ 12 บาท
กระบือ	ตัวละ 15 บาท
สุกร	ตัวละ 10 บาท
สุกรที่มีน้ำหนักต่ำกว่า 22.5 กิโลกรัม	ตัวละ 5 บาท
แพะ หรือ แกะ	ตัวละ 4 บาท
สัตว์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง	ตัวละ 4 บาท

2. ค่าธรรมเนียมโรงฆ่าสัตว์

โค	ตัวละ 12 บาท
กระบือ	ตัวละ 15 บาท
สุกร	ตัวละ 15 บาท
แพะหรือแกะ	ตัวละ 4 บาท
สัตว์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง	ตัวละ 4 บาท

3. ค่าธรรมเนียมโรงพักสัตว์

ตัวละ 3 บาท

4. ค่าธรรมเนียมการประทับตรารับรองให้จำหน่าย เนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ตายเองหรือที่มีได้ถูกฆ่าตามพระราชบัญญัตินี้

(ก) ค่าพาหนะของพนักงานตรวจโรคสัตว์ตามระเบียบว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไป

ราชการของทางราชการ

(ข) ค่าเบี้ยเลี้ยงของพนักงานตรวจโรคสัตว์ตามระเบียบว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไป

ราชการของทางราชการ

(ค) ค่าธรรมเนียมการประทับตรารับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์

โค	ตัวละ 12 บาท
กระบือ	ตัวละ 15 บาท
สุกร	ตัวละ 10 บาท
สุกรที่มีน้ำหนักต่ำกว่า 22.5 กิโลกรัม	ตัวละ 5 บาท
แพะหรือแกะ	ตัวละ 4 บาท
สัตว์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง	ตัวละ 4 บาท

5. ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์

โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ ฉบับละ 200 บาท

6. ค่าธรรมเนียมใบอนุญาต

ฉบับละ 50 บาท